

[Statsministeren.]

Tidspunkt af Dagen. Jeg har i en Avis set under Omtalen af denne Sag udtalt den Formodning, at en Sag, der var udsendt Kl. 8 om Aftenen, ikke kunde være underskrevet saa sent af vedkommende Minister. Jeg maa sige, at det er hændt mange Gange, at jeg har underskrevet Sager endnu senere, og jeg tror, det samme gælder de fleste andre Ministre; saa en Forundring over, at noget saadant kunde ske, er meget ilde anbragt.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vendte tilbage til Spørgsmaalet om Færøerne, i hvilken Henseende man altsaa nu, kan man vel sige, har tilbagevist det ærede Medlems Spaadom, idet han flot erklærede, at der var jo ingen, der vilde vide noget af den Plan oppe paa Færøerne. Nu er den tiltraadt af Lagtinget. Jeg formoder, at de Forhandlinger, der var forudsat, nu kan føres videre.

Det ærede Medlem har ganske Uret, naar han her gør gældende, at Regeringen kun har ønsket at forhandle med en færøsk Repræsentant om Sagen. Jeg har tidligere forklaret, hvorledes der er forhandlet. Og selve Henvendelsen til Lagtinget er fornuftigvis en Plan, et Udkast, et Forhandlingsgrundlag, og vi maa forudsætte, at der ogsaa kan blive fortsatte Forhandlinger paa dette Grundlag. Forhandlinger, i hvilke Rigsdagen selvfølgelig paa et eller andet Tidspunkt maa komme til at deltage. Men det forekommer mig stadig, at det vilde have været urimeligt, om man havde sendt Lagtinget et Ultimatum i en saadan Sag, saaledes at denne var færdig fra Rigsdagens Side, og der derfor vanskeligt kunde foretages Ændringer. Rimeligere var det, saaledes som det er sket, at optage Forhandlinger paa et Grundlag, som Ministeriet gik ind for og vidste at have et Flertal for her i Folketinget.

Det ærede Medlem beskæftigede sig endvidere med Landbrugets Skatte- og Gældsforhold og sluttede sin Tale om at gøre et af Christen Bergs Slagord til sit, nemlig det, at Retten sejrer nok over Uretten. Ja, det er et Ord, som ikke er mig og mit Parti ukendt. Vi har Fornemmelsen af, at det efterhaanden er gaaet fremad i den rigtige Retning, og at Retten er begyndt at sejre; men der er jo et Stykke Vej tilbage endnu, inden det helt er fuldbyrdet. Men vi har hittil glædet os over den Udvikling, der er foregaaet, og hvis det ærede Medlem kan deltage i denne Glæde, kan jeg naturligvis i og for sig ikke have noget derimod. Men jeg har ellers ikke haft Indtrykket af,

at det var paa den Side, det ærede Medlem befandt sig.

Jeg hørte nogle Bemærkninger af det ærede Medlem om Gælds- og Skatteforhold. Jeg hørte ogsaa, at det ærede Medlem brugte meget stærke Udtryk, ja, ligefrem Sigtelser imod mig. Men jeg hørte egentlig ikke noget Bevis for alle disse Urigtigheder, som det ærede Medlem lovede at ville behandle. Der er ikke noget urigtigt i de Tal, jeg har fremført, og ej heller i de Betragtninger, der i store Træk kan gøres paa Grundlag af disse Tal. Det ærede Medlem hævdede, at Forøgelsen i Gælden var sket paa Grund af Produktionens Vækst. Men det er jo ikke nok, at det ærede Medlem siger det, for der er intet Bevis ført for, at Produktionen er forøget just i hele den Periode, hvori denne store Gældsforøgelse har fundet Sted. Jeg har netop paavist, hvorledes Gældsstigningen er foregaaet fra 1909 til 1926, og jeg har paavist, at den store Del af denne samlede Stigning netop fandt Sted i Krigs- og Inflationsaarene, i den Tid, da Produktionen var indskrænket, og da det altsaa ikke kunde være Nødvendigheden af at bygge nye Svinestalde eller andet, som fremkaldte Stiftelsen af denne nye Gæld. Denne Betragtning er rigtig.

Statistisk Departement har for øvrigt i den samme Sag offentliggjort et Hæfte med Titelen „Prioritetsgælden i Danmark“, og af dette fremgaar det, at Gælden allerede i 1921 var naaet op ret nær ved det Tal, der sluttelig konstateredes i 1926. Altsaa i den Periode, hvor der ikke var den store Produktionsudvidelse, foregik, som jeg har sagt det tidligere, den meget store Del af Gældsstiftelsen. Og til Overflod har min Kollega Landbrugsministeren i Gaar givet nogle Oplysninger, som paa anden Maade fuldt ud bekræftede de Betragtninger, som jeg i den Henseende har fremsat.

Om Landbrugets Indtægtsforhold eller det, man kalder Forrentning eller Afkastning, gjorde det ærede Medlem ogsaa igen nogle Bemærkninger, som jeg heller ikke forstod rokkede ved, hvad der tidligere er sagt. Det ærede Medlem bestred i sin første Tale, at Landbruget havde haft en Række gode Aar. For at bevise det havde det ærede Medlem saa selv valgt 5 Aar, i hvilke der kun var gennemsnitlig 3,3 pCt. Forrentning. Jeg sagde til dette, at en saadan Fremgangsmaade ikke gav et rigtigt Billede, og jeg anførte, hvad Forrentningen havde været i Løbet af en halv Snæs Aar; jeg plukkede ikke enkelte Aar ud, men jeg viste, hvorledes gode Aar, to eller tre, efter-